

Arrest

nr. 190 391 van 2 augustus 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 april 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 mei 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 april 2016 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar neef dhr. S.D., met de Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 14 oktober 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 18 oktober 2016 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar neef dhr. S.D., met de Nederlandse nationaliteit.

1.4. Op 14 april 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.10.2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 18.10.2016 gezinshereniging aan met zijn neef, zijnde dhr. Saddik Driss, geboren op 02.09.1974, van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer 74.09.02 807-77.

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1.. T van de wet van 15.12.1980: de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- Attestation de charge de famille n°567 dd. 12.04.2016 waarin de Marokkaanse autoriteiten verklaren dat betrokkene ten laste is van zijn neef: bij gebrek aan een referentieperiode is het niet helemaal duidelijk of betrokkene concreet gebruik heeft moeten maken van het engagement van de referentpersoon toen hij nog in het land van herkomst of origine verbleef,

- Verschillende niet vertaalde documenten in het Arabisch verzonden naar betrokkene op het adres Beverstraat 69, 3074 SE Rotterdam dd, 8.02.2015,10.11.2015 en 12.11.2016. aangezien deze documenten niet vertaald zijn kan er ook geen rekening mee gehouden worden.

- Facturen (Boom Uitgevers Amsterdam, Nike.com en Boboverhuur) dd. 18.05-2015,15.03.2015 en 7.04.2015 op naam van betrokkene op hetzelfde adres in Rotterdam, Vermoedelijk werden deze documenten voorgelegd om aan te tonen dat betrokkene voor zijn komst naar België in Nederland woonachtig was. In hoeverre dit daadwerkelijk het geval was, kan echter aan de hand van deze documenten niet worden vastgesteld. Het is immers niet omdat betrokkene zich liet aanschrijven op een bepaald adres in Nederland dat hij er ook effectief woonachtig was, daartoe kan enkel de gemeentelijke basisadministratie van Nederland uitsluitend bieden.

- Drie geldtransacties dd., 18.07.2016, 27.09.2016 en 28.11.2016, Deze geldoverschrijvingen kunnen niet aantonen dat betrokkene ten laste is/was van de referentpersoon van in het land van herkomst of origine, gezien ze allen hebben plaatsgevonden nadat betrokkene reeds in België was aangekomen. De bedragen zijn evenmin van die aard dat zij als voldoende kunnen worden beschouwd om als ten laste in België te worden aanvaard. Met dergelijke minimale bedragen is het immers niet geloofwaardig dat men in België in zijn levensonderhoud kan voorzien.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens.

Daartoe werd geen enkel sluitend bewijsdocument voorgelegd, Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 15.04.2016 in België gedomicilieerd werd op hetzelfde adres als van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat zowel de referentiepersoon als betrokkene niet ten laste vielen/vallen van de Belgische staat, en er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene sedert april 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. Met recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de neef van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan.

Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Uit de bespreking van het middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtzekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, van het beginsel van fair-play en van de hoorplicht.

Haar enig middel zet de verzoekende partij uiteen als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd om zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

1. Wat betreft de gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon in Nederland en in België

Art. 47/1 2° van de Vw. luidt als volgt:

Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ; 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; 3° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven.]

Art. 47/3 § 2 van de Vw. luidt als volgt:

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

Vooreerst dient gesteld te worden dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het gezin dat gevormd is in België.

Sedert 2016 verblijft verzoeker legaal in het Rijk en vormt hij alhier een gezin met de referentiepersoon. Met dit gegeven is geen rekening gehouden. De vreemdelingenwet sluit niet uit dat er een gezin kan gevormd zijn in België voorafgaand aan de aanvraag. Omdat het nu handelt over een tweede aanvraag dient het gezin dat gevormd werd bij de vorige aanvraag met een legaal verblijf in rekening gebracht te worden.

Verder verwijst verzoeker naar het arrest Metock (C-127/08) van het Hof van Justitie. (stuk 3)

De vraag was of de richtlijn 2004/38 in de weg stond aan de wettelijke regeling van een lidstaat die aan een derdelander die de echtgenoot is van een burger van de Unie die verblijft in die lidstaat, waarvan deze niet de nationaliteit bezit, de eis stelt dat hij vóór zijn komst naar de gastlidstaat legaal verblijf heeft gehouden in een andere lidstaat, om rechten te kunnen ontlenen aan de bepalingen van die richtlijn.

Het Hof van Justitie stelde als rechtsregel voorop dat voor een beroep op Richtlijn 2004/38 het niet van belang is dat een derdelander, die aangemerkt kan worden als familie van een EU-burger, heeft verbleven in een andere EU-lidstaat. Voor het bepalen of sprake is van een familierelatie is niet van belang wanneer die relatie ontstaan is. Enige andere opvatting zou strijd opleveren met het recht van vrij verkeer van EU-burgers.

Verwerende partij voegt derhalve de jure een bijkomende voorwaarde toe welke niet voorzien is in art. 47/1 Vw en de jure zelfs verboden is bij toepassing van RL 2004/38.

De RvV heeft reeds te kennen gegeven dat de doelstelling van artikel 3, 2de lid van de RL 2004/35/EG, waarvan art. 47 Vw. de omzetting vormt, erin bestaat om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de EU te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker en de referentiepersoon op hetzelfde adres verbleven in Nederland. Verzoeker verbleef aldaar zonder geldige verblijfsdocumenten. Verwerende partij stelt dat enkel een uittreksel van de basisadministratie uitsluitend bieden, quod certe non. Het arrest Metock heeft immers bepaald dat het voorafgaand verblijf niet legaal hoeft te zijn (stuk 3): "De Raad kan gelet op voorgaande de verwerende partij aldus niet volgen waar deze meent dat om te voldoen aan de voorwaarde "deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie" het familielid van de Unieburger zoals in onderhavig geval voorligt moet aantonen dat hij in Nederland op legale wijze verbleven heeft op hetzelfde adres van de Unieburger."

2. Wat betreft de behoeftigheid en het ten laste zijn van de referentiepersoon

De behoeftigheid van verzoeker en het ten laste zijn is afdoende aangetoond door de geldstortingen en door het "Attestation de charge de famille".

Alle kosten van verzoeker worden bovendien door de referentiepersoon betaald, hetgeen niet wordt betwist door verwerende partij.

De wetgeving voorziet verder geen minimale duur waarin Unieburger de derdelander bijstand moet verlenen. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is. De eis van de DVZ dat je minstens 6 maanden financiële steun moet bewijzen is strijdig met de mededeling van de Europese Commissie d.d. 02.07.2009.

Verzoeker staat ingeschreven op hetzelfde adres als zijn neef, de referentiepersoon, en zijn huisvesting wordt ook gefinancierd door de neef.

Omdat het buiten kijf staat dat verzoeker onvermogen is, dient het ook voor waar aangenomen te worden dat hij ten laste van zijn broer is geweest.

Het middel is gegrond."

2.2. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het middel niet ontvankelijk is in zoverre de schending wordt aangevoerd van het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, van het beginsel van fair play en van de hoorplicht.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift immers op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar de verzoekende partij in haar uiteenzettingen ter ondersteuning van het enig middel een uitvoerige, doch louter theoretische, toelichting verstrekt omtrent de draagwijdte van het rechtzekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel, van het beginsel van fair play en van de hoorplicht, kan hieruit echter niet worden afgeleid hoe de bestreden beslissing een miskenning zou inhouden van deze beginselen. Ook het verdere inhoudelijke betoog van de verzoekende partij kan niet dienstig in verband worden gebracht met de voornoemde beginselen en bepalingen.

Het middel is in dit opzicht dan ook onontvankelijk.

2.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. De bestreden weigeringsbeslissing verwijst zo naar de bepalingen van artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, §2 van de vreemdelingenwet die vereisen dat, om als ander familielid van een burger van de Unie te kunnen worden beschouwd, de verzoekende partij in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie. De verwerende partij gaat vervolgens concreet in op de verschillende door de verzoekende partij in dit verband voorgelegde stavingstukken en motiveert op concrete wijze waarom aldus volgens haar niet blijkt dat dit het geval is.

Ook betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt zowel juridische grondslag vermeld – met name artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet – alsook de feitelijke motieven die aan het bevel ten grondslag liggen. Er wordt immers op gewezen dat het legaal verblijf in België is verstreken en dat ook artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in rekening wordt genomen, waarbij gemotiveerd wordt *“Het gegeven dat de neef van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan.*

Immers, de referentiepersoon behoort niet tot het originele kerngezin van betrokkene, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassene waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.”

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.4. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie

(...)”

2.6. Betreffende de gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon in Nederland en in België, wijst de verzoekende partij op de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2 van de vreemdelingenwet en stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het gezin dat gevormd is in België, dat zij sedert 2016 legaal in het Rijk verblijft en alhier een gezin vormt met de referentiepersoon, dat met dit gegeven geen rekening is gehouden, dat de vreemdelingenwet niet uitsluit dat er een gezin kan gevormd zijn in België voorafgaand aan de aanvraag, dat omdat het nu gaat om een tweede aanvraag het gezin dat gevormd werd bij de vorige aanvraag met een legaal verblijf in rekening dient te worden gebracht. Verder verwijst de verzoekende partij naar het arrest Metock (C-127/08) van het Hof van Justitie en naar een stuk drie bij haar verzoekschrift, wat het arrest nr. 182 882 van 24 februari 2017 van de Raad betreft. Zij wijst er op dat de vraag was of de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) in de weg stond aan de wettelijke regeling van een lidstaat die aan een derdelander die echtgenoot is van een burger van de Unie die verblijft in die lidstaat, waarvan deze niet de nationaliteit bezit, de eis stelt dat hij voor zijn komst naar de gastlidstaat legaal verblijf heeft gehouden in een andere lidstaat, om rechten ten kunnen ontlenen aan de bepalingen van die richtlijn, dat het Hof van Justitie als stelregel voorop stelde dat voor een beroep op richtlijn 2004/38/EG het niet van belang is dat een derdelander, die aangemerkt kan worden als familie van een EU-burger, heeft verbleven in een andere EU-lidstaat, dat voor het bepalen of er sprake is van een familierelatie het niet van belang is wanneer die relatie is ontstaan, dat enige andere opvatting strijdig zou zijn met het recht op vrij verkeer van EU-burgers. De verzoekende partij meent dan ook dat de verwerende partij *de iure* een bijkomende voorwaarde toevoegt welke niet voorzien is in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet en *de iure* zelfs verboden is bij toepassing van richtlijn 2004/38/EG. Zij wijst er op dat de Raad reeds te kennen heeft gegeven dat de doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG, waarvan artikel 47 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt, er in bestaat om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen, dat de eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie er immers zou toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd vrij naar een lidstaat van de EU te reizen, dat de vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer derhalve in het licht van deze doelstelling dient geïnterpreteerd te worden. De verzoekende partij

betoogt dat uit het administratief dossier blijkt dat zij en de referentiepersoon op hetzelfde adres verbleven in Nederland, dat zij aldaar verbleef zonder geldige verblijfsdocumenten. Zij stelt dat de verwerende partij stelt dat enkel een uittreksel van de basisadministratie uitsluitend kan bieden, *quod certe non*, dat het arrest Metock immers heeft bepaald dat het voorafgaand verblijf niet legaal hoeft te zijn, waarbij zij citeert uit arrest nr. 182 882 van 24 februari 2017 van de Raad.

2.6.1. Waar de verzoekende partij er op wijst dat zij en de referentiepersoon een gezin vormen in België sinds 2016 en dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het gezin dat gevormd is in België, wijst de Raad er vooreerst op dat de verwerende partij het feit dat de verzoekende partij sinds 15 april 2016 gedomicilieerd is op hetzelfde adres van de referentiepersoon in België wel in ogenschouw heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

Betreffende het betoog van de verzoekende partij dat de vreemdelingenwet niet uitsluit dat een gezin kan gevormd zijn in België voorafgaand aan de aanvraag en dat, omdat het gaat om een tweede aanvraag het gezin gevormd bij de vorige aanvraag met een legaal verblijf in rekening dient te worden gebracht, waarbij zij verder ook verwijst naar de doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG, waarvan artikel 47 van de vreemdelingenwet de omzetting vormt, wijst de Raad op wat volgt.

Zoals de verzoekende partij terecht opmerkt is artikel 47/1 van de vreemdelingenwet een omzetting van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG.

Artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De lidstaten zijn ertoe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU). Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, punt 8).

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (*cf.* conclusie van advocaat-generaal Y. Bot van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, randnummers 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd.

Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG en van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *fait accompli*-situatie, waarbij hij zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval 'het land van herkomst' zou dienen gelijk te stellen met 'het gastland'.

Er blijkt niet dat het standpunt van de verwerende partij om *in casu* België niet als "land van herkomst" te beschouwen tot gevolg heeft dat enige door de Europese en nationale wetgever nagestreefde doelstelling niet kan worden bereikt.

Het feit dat het gaat om een tweede aanvraag en dat een gezin werd gevormd in België bij de vorige aanvraag met een legaal verblijf in België, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen. Immers toont de verzoekende partij niet aan dat zij voorafgaandelijk aan de aanvraag, reeds een verblijfsrecht in België genoot of alhier gemachtigd werd tot een verblijf. Het feit dat de verzoekende partij op het Belgisch grondgebied mocht verblijven, vloeit net voort uit de aanvragen gezinshereniging op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, zodat de verzoekende partij wel degelijk dient aan te tonen onder de voorwaarden van voormeld artikel te vallen om een verblijfsrecht in België te bekomen en niet kan gesteld worden dat zij voorafgaandelijk reeds gemachtigd of toegelaten werd te gaan inwonen bij de burger van de Unie.

2.6.2. Betreffende verwijzing van de verzoekende partij naar het arrest *Metock* van het Hof van Justitie, naar het arrest nr. 182 882 van 24 februari 2017 van de Raad, naar de doelstelling van artikel 3, tweede lid van richtlijn 2004/38/EG en naar het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat zij en de referentiepersoon hebben verbleven op hetzelfde adres in Nederland en zij aldaar verbleef zonder geldige verblijfsdocumenten en dat, gezien het arrest *Metock* heeft bepaald dat het voorafgaand verblijf niet legaal hoeft te zijn, verwerende partij niet kan stellen dat enkel een uittreksel van de basisadministratie uitsluitel kan bieden, wijst de Raad op wat volgt:

In het arrest *Metock* (HvJ, 25 juli 2008, C-127/08, *Blaise Baheten Metock e.a. t. Minister for Justice, Equality and Law*) heeft het Europees Hof uitdrukkelijk gesteld dat de richtlijn 2004/38/EG geen voorwaarde voorziet van voorafgaand legaal verblijf in een andere lidstaat door het familielid van een EU-burger (randnummer 54). Hoewel deze rechtspraak betrekking heeft op de in artikel 2, 2° van de Burgerschapsrichtlijn genoemde familieleden en niet op het thans in het geding zijnde familielid dat valt onder artikel 3, 2 van de Burgerschapsrichtlijn kan niet gesteld worden dat de voorwaarde van een voorafgaand legaal verblijf door het familielid in een andere lidstaat wel vereist is wanneer het gaat om een situatie die valt onder artikel 3, 2 van de Burgerschapsrichtlijn. In overweging 53 van het arrest *Metock* heeft het Hof immers gewezen op het feit dat: "Ook artikel 10, lid 2, van richtlijn 2004/38, dat limitatief de documenten opsomt waarvan de gastlidstaat kan verlangen dat zij door personen met de nationaliteit van een derde land die familielid zijn van een burger van de Unie worden overgelegd om een verblijfskaart te verkrijgen, (...) niet (voorziet) in de mogelijkheid dat de gastlidstaat documenten eist waaruit blijkt van een eventueel eerder legaal verblijf in een andere lidstaat." In datzelfde artikel, waar het betrekking heeft op de gevallen van artikel 3, lid 2, a) van de Burgerschapsrichtlijn, *quod in casu*, wordt evenmin een voorwaarde gesteld van voorafgaand legaal verblijf in een andere lidstaat. Uit artikel 10, 2, e) van de Burgerschapsrichtlijn – artikel waarnaar in de memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt verwezen, meer bepaald waar gesteld wordt dat: "Bovendien moeten de documenten die het karakter ten laste of het feit deel uit te maken van het gezin bevestigen, krachtens het voorschrift van Richtlijn 2004/38/EG, uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst." (Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 22) – blijkt immers: "2. Voor de afgifte van de verblijfskaart verlangen de lidstaten overlegging van de volgende documenten: e) in de gevallen van artikel 3, lid 2, onder a), een door de bevoegde autoriteiten van het land van oorsprong of herkomst afgegeven document waaruit blijkt dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie, of bij hem inwonen, of vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;" zodat ook hier geen voorwaarde van voorafgaand legaal verblijf door het familielid in een andere lidstaat kan worden gevonden.

Ook in zijn conclusie in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de advocaat-generaal verwezen naar het arrest *Metock* (meer bepaald naar randnummer 68) om te wijzen

op het feit dat de bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn op teleologische en nuttige wijze dienen te worden uitgelegd, gelet op het doel ervan, waarbij hij ondermeer wijst op het recht op de handhaving van de eenheid van het gezin in ruime zin (randnummers 35 en 37).

De Raad stelt echter vast dat de verwerende partij omtrent het verblijf in Nederland motiveerde “- *Vershillende niet vertaalde documenten in het Arabisch verzonden naar betrokkene op het adres Beverstraat 69, 3074 SE Rotterdam dd, 8.02.2015,10.11.2015 en 12.11.2016. aangezien deze documenten niet vertaalt zijn kan er ook geen rekening mee gehouden worden.*

- *Facturen (Boom Uitgevers Amsterdam, Nike.com en Boboverhuur) dd. 18.05-2015,15.03.2015 en 7.04.2015 op naam van betrokkene op hetzelfde adres in Rotterdam, Vermoedelijk werden deze documenten voorgelegd om aan te tonen dat betrokkene voor zijn komst naar België in Nederland woonachtig was. In hoeverre dit daadwerkelijk het geval was, kan echter aan de hand van deze documenten niet worden vastgesteld. Het is immers niet omdat betrokkene zich liet aanschrijven op een bepaald adres in Nederland dat hij er ook effectief woonachtig was, daartoe kan enkel de gemeentelijke basisadministratie van Nederland uitsluitel bieden.”*

In de bestreden beslissing wordt aldus niet geëist dat de verzoekende partij legaal verblijf heeft gehouden in een andere lidstaat, noch worden voorwaarden gesteld over het tijdstip van het ontstaan van de familierelatie voorafgaand aan de komst naar België, zodat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij bijkomende voorwaarden toevoegt aan artikel 47/1 van de vreemdelingenwet die strijdig zijn met de toepassing van de richtlijn 2004/38/EG.

Het feit dat de verzoekende partij niet over geldige verblijfsdocumenten beschikte in Nederland wordt haar niet tegengeworpen, in tegenstelling tot wat het geval was in de zaak waarover uitspraak werd gedaan bij arrest nr. 182 882 van 24 februari 2017 van de Raad, doch wel wordt betreffende de bewijzen van verblijf in Nederland, voor haar komst naar België, gesteld betreffende de documenten in het Arabisch verzonden naar de verzoekende partij op het adres in Rotterdam dat met deze geen rekening kan worden gehouden gelet op de niet-vertaling ervan en betreffende de facturen op naam van de verzoekende partij op hetzelfde adres in Rotterdam, dat aan de hand van deze documenten niet kan vastgesteld worden in hoeverre zij daadwerkelijk in Nederland verbleef, dat het immers niet is omdat de verzoekende partij zich liet aanschrijven op een bepaald adres in Nederland, zij daar effectief ook woonachtig was, dat daartoe enkel de gemeentelijke basisadministratie van Nederland uitsluitel kan bieden. De verzoekende partij betoogt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zij en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Nederland verbleven, doch weerlegt de bovenvermelde motieven betreffende de door haar voorgelegde documenten, met name de verschillende niet vertaalde documenten in het Arabisch en de facturen, niet. Zij toont evenmin *in concreto* aan dat uit andere door haar voorgelegde stukken of uit het administratief dossier zou blijken dat dat zij en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Nederland verbleven.

De stelling van de verzoekende partij dat de verwerende partij niet kan stellen dat enkel een uittreksel van de basisadministratie uitsluitel kan bieden gelet op het feit dat het arrest Metock bepaald heeft dat het voorafgaand verblijf niet legaal hoeft te zijn, waarbij zij verwijst naar het arrest nr. 182 882 van 24 februari 2017 van de Raad waarin gesteld wordt dat de verwerende partij niet kan gevolgd worden waar zij meent dat om te voldoen aan de voorwaarde ‘deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie’ het familielid van de Unieburger moet aantonen dat hij in Nederland op legale wijze verbleven heeft op hetzelfde adres van de Unieburger, kan niet gevolgd worden nu uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij geoordeeld heeft dat om te voldoen aan de voorwaarde ‘deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie’ de verzoekende partij moet aantonen dat hij in Nederland op legale wijze verbleven heeft op hetzelfde adres van de referentiepersoon. Uit de stelling “*daartoe kan enkel de gemeentelijke basisadministratie van Nederland uitsluitel bieden*”, kan geenszins afgeleid worden dat een legaal verblijf wordt vereist door de verwerende partij, minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. De verwijzing naar het arrest Metock en het arrest nr. 182 882 van 24 februari 2017 van de Raad is dan ook niet dienstig.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat zelfs indien er van uit gegaan zou kunnen worden dat niet kan geëist worden ter staving van een voorafgaand verblijf in een ander land dat een bewijs van de gemeentelijke basisadministratie voorligt, dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij de overige motieven waarom de door haar voorgelegde documenten niet kunnen worden aanvaard als bewijs van het feit dat zij voor haar komst naar België in Nederland woonachtig was, niet weerlegt, noch ontkracht. Zij toont geenszins aan dat de motieven betreffende documenten in het Arabisch verzonden naar de verzoekende partij op het adres in Rotterdam, namelijk dat met deze documenten geen

rekening kan worden gehouden gelet op de niet-vertaling ervan, en betreffende de facturen op naam van de verzoekende partij op hetzelfde adres in Rotterdam, met name dat aan de hand van deze documenten niet kan vastgesteld worden in hoeverre zij daadwerkelijk in Nederland verbleef, dat het immers niet is omdat de verzoekende partij zich liet aanschrijven op een bepaald adres in Nederland, zij daar effectief ook woonachtig was, foutief of kennelijk onredelijk zijn.

2.7. Betreffende de behoefte en het ten laste zijn van de referentiepersoon, stelt de verzoekende partij dat dit afdoende is aangetoond door de geldstorting en het 'attestation de charge de famille', dat alle kosten van de verzoekende partij door de referentiepersoon worden betaald, hetgeen niet betwist wordt door de verwerende partij, dat de wetgeving geen minimale duur voorziet waarin de Unieburger de derdelander bijstand moet verlenen, dat de enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is, dat de eis van de Dienst Vreemdelingenzaken dat je minstens zes maanden financiële steun moet bewijzen strijdig is met de mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009, dat zij ingeschreven staat op hetzelfde adres als haar neef, de referentiepersoon en haar huisvesting ook gefinancierd wordt door de neef, dat omdat het buiten kijf staat dat zij overmoedig is, ook voor waar dient te worden aangenomen dat zij ten laste van haar broer (lees: neef) is geweest.

Met het enkel stellen dat de behoefte en het ten laste zijn van de referentiepersoon afdoende is aangetoond door de geldstorting en het 'attestation de charge de famille', weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij de motieven betreffende voormelde voorgelegde bewijzen. De verzoekende partij uit louter haar eigen mening, maar zij maakt geenszins aannemelijk dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn. Het louter niet eens zijn met de bestreden beslissing volstaat niet om de nietigverklaring ervan te kunnen bekomen.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat alle kosten worden betaald door de referentiepersoon, beperkt zij zich tot een loutere bewering, waarbij zij geenszins aantoonde dat de motieven van de bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk zijn. Bovendien dient vastgesteld te worden dat indien voormeld feit voor waar zou kunnen worden aangenomen, dit geen afbreuk doet aan de bevindingen dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond onvermogen te zijn en niet afdoende heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, dat niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel of valt van de Belgische staat en niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om de verzoekende partij ten laste te nemen.

De verzoekende partij stelt verder dat de wetgeving geen minimale duur voorziet waarin de Unieburger de derdelander bijstand moet verlenen, dat de enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is en dat de eis van de Dienst Vreemdelingenzaken dat je minstens zes maanden financiële steun moet bewijzen strijdig is met de mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009, doch beperkt zij zich tot een louter theoretisch betoog dat zij geenszins betreft op de motieven van de bestreden beslissing, zodat zij dan ook niet aantoonde dat het oordeel van de verwerende partij foutief of kennelijk onredelijk is. De Raad stelt bovendien vast dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat vereist wordt dat minstens zes maanden financiële steun moet bewezen worden. De verzoekende partij houdt voor dat de bijstand oprecht en structureel van aard moet zijn, doch toont hiermee geenszins *in concreto* aan dat het oordeel van de verwerende partij over de voorgelegde bewijzen ter staving van het ten laste zijn, foutief of kennelijk onredelijk is.

Met de stelling dat zij ingeschreven staat op hetzelfde adres als haar neef en dat haar huisvesting wordt gefinancierd door de neef, weerlegt de verzoekende partij de motieven *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Daartoe werd geen enkel sluitend bewijsdocument voorgelegd, Uit de beschikbare gegevens blijkt weliswaar dat hij op 15.04.2016 in België gedomicilieerd werd op hetzelfde adres als van de referentiepersoon. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat betrokkene niet heeft aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.”* en *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet heeft aangetoond onvermogen te zijn, er niet afdoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat zowel de referentiepersoon als betrokkene niet ten laste vielen/vallen*

van de Belgische staat, en er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen. Het gegeven dat betrokkene sedert april 2016 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.” niet. Uit het loutere feit dat de huisvesting wordt gefinancierd door de referentiepersoon kan geenszins worden afgeleid dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon. Bovendien wordt niet aangetoond dat de verzoekende partij reeds van in het land van herkomst of origine en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging, ten laste was van de referentiepersoon.

De verzoekende partij is er niet in geslaagd de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Zij heeft onder meer geenszins aangetoond dat het motief dat zij niet aangetoond heeft onvermogen te zijn, foutief of kennelijk onredelijk is, zodat zij niet dienstig kan voorhouden dat voor waar dient aangenomen te worden dat zij ten laste van haar broer (lees: neef) is geweest omdat het buiten kijf staat dat zij onvermogen is.

2.8. De verzoekende partij toont aldus geenszins aan dat het oordeel van de verwerende partij dat de verzoekende partij niet afdoende aantoonde te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, foutief of kennelijk onredelijk is, noch dat de verwerende partij op onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt. Ook een schending van artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.9. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER